

„S ním je paže lidská, ale s námi je Hospodin“

2Pa 32,1-23

J 10,27-29

Přichází zkoušky

Dnešní biblický příběh nás uvádí do napjatých událostí, kterými procházel judský lid za vlády krále *Chizkijáše*. Z historických souvislostí si připomeňme, že tou dobou je v té oblasti velmocí č. 1 *Asýrie*. Svými výboji dobývala nová a nová území. Otec krále *Chizkijáše* – *Achab* proslul svou nevěností Hospodinu a zemi uvedl pod jařmo asyrského krále. Judea měla sice formálně svrchovanost, ale žila pod dohledem Asyřanů (ne nepodobné satelitním zemím bývalého SSSR). Po nevěrném *Achazovi* nastupuje jeho syn *Chizkijáš* – nový král, nový elán, ale především nové zapálení národa pro Hospodina. A na *Chizkijáše* a jeho lid táhne asyrský král *Sancherib*, aby si obrozující se Judeu cele podmanil.

Je zajímavé si povšimnout, kdy že to ten *Sancherib* začal zabírat Judsko. Po „skutcích věrnosti“ *Chizkijáše* a jeho lidu. Co to bylo za skutky je popsáno tři kapitoly předtím. A tam se dozvídáme, že šlo o věnost Pánu Bohu. *Chizkijáš* je charakterizován jako ten, kdo činil, co je správné v Hospodinových očích. Čistí a opravuje chrám, obnovuje bohoslužby a svátky. Lid ničil modly. Je to tedy situace velmi povzbudivá. Lid, který Boha opouštěl a hřešil proti němu, se k němu vrací. V zemi nastala radost, jaká nebyla od dob krále *Šalomouna* (cca před 250 lety). A do této krásné atmosféry, která trvá zřejmě už řadu let, vtrhne nepřítel. Jak je to možné? Vždyť už nebyli Pánu Bohu nevěrní, už mu sloužili, následovali ho, poslouchali ho – a jejich města trpí. Dobývá a zabírá je nepřítel.

Tak to někdy můžeme prožívat i my. Pánu Bohu patříme, sloužíme mu, posloucháme ho, snažíme se o to, a tak bychom očekávali, že nás povede přímou cestou do nebe. Ale najednou zjistíme, že to není tak jednoduché, že i přes svou věnost Bohu zakoušíme někdy bolest, nebezpečí, strach a otázky: ‘Co jsem, Pane Bože, učinil špatně?’ Nevíme, zda se tak ptali judští lidé, ale pokud ano, asi bychom jim dobře rozuměli. Skutky věrnosti, a přece Bůh dopustí takový útisk. Nepřítel systematicky ničí a zabírá judskou zem. Padají jedno za druhým judská opevněná města. Systém obrany země se hroutí. To, na co šlo po lidsku spoléhat, padá. To, že budeme věrně chodit po Božích cestách nám nezaručuje bezstarostný život. I my na naší cestě za Kristem budeme prožívat své zápasy a boje – s hříchem, s pokušením, s pochybnostmi, nemocí, zklamáním...

Král *Chizkijáš*, zbožný a věrný, také čelí problémům, velikým problémům. Zemi mu plundruje mnohonásobně silnější nepřítel. Jak král reaguje? Vidíme, že neskládá zbraně, nerezignuje, nekapituluje, neprchá. Pánu Bohu nic nevyčítá, ale hledá cesty jak, i ve své slabosti, obstát.

Čiň to, co je na tobě...

To první, co udělá, když vidí akutní ohrožení, jsou bezpečnostní a přípravná opatření. Má víru v Boha a jeho pomoc, ale není to víra lehkovážná, že by si řekl: ‘*Sancherib*? Drancuje naše města? Táhne na Jeruzalém, No a co. Však on to Pán Bůh už nějak zařídí. Buďme v klidu.’ *Chizkijáš* důvěřuje Bohu, ale také si dobře uvědomuje, že jsou věci, které jsou na něm, aby je udělal. Poradí se s velmoži a bojovníky a udělají několik taktických kroků: zasypou vodní zdroje (asyrské vojsko by při obléhání Jeruzaléma bylo odříznuto od vody, což by obléhání velmi ztížilo), zavčasu nechávají opravit a zdvojit hradby, nechávají doplnit zbrojní arzenál, dávají obraně řád. *Chizkijáš* tedy udělal to, co bylo v tu chvíli na něm. To byl jeho díl zodpovědnosti. Udělal to, co měl, a ostatní je na Pánu Bohu. I to je takovým obrazem pro nás. Jsou situace, kdy opravdu nemůžeme dělat nic, než spoléhat na pomoc Boží. Ale jsou zase situace, kdy je na nás, abychom udělali to, co máme a na Pánu Bohu nechali, aby dokonal. *Chizkijáš* dobře věděl, že bez Boží pomoci je osud Jeruzaléma zpečetěn, proto doufá, v Boha, ale neváhá při tom splnit svou povinnost.

...ale spoléhej při tom na Boha

A když dokončí všechna ta přípravná opatření, svolává lid a promlouvá k němu: „*Bud'te rozhodní a udatní, nebojte se a neděste se asyrského krále ani toho hlučícího davu, který je s ním. S námi je někdo větší než s ním. S ním je paže lidská, ale s námi je Hospodin, náš Bůh, aby nám pomohl a vedl naše boje.*“ Král tedy neuhýbá před zodpovědností, dělá to, co má, ale ví, že na tom úspěch sám nezávisí. Vyzývá lid, aby nespolehal na hradby, oštěpy či štíty (byť jsou třeba), ale především, aby doufal v Hospodina. Jen Hospodin je garantem vítězství.

A tak, ač asyrské vojsko bylo velice početné a úspěšné, zocelené na mnoha bojištích, přece Chizkijáš ví, že s Judskem je ještě někdo větší než s nimi. A tak to hezky vyjádřil: S ním je paže lidská, ale s námi je Hospodin. Těch asyrských rukou bylo jistě mnohem více než rukou judských a leccos již dokázaly. Však když přitáhli k Jeruzalému asyrští poslové a vyzývali lid na hradbách, aby se raději Sancheribovi vzdal, tak k tomu používají pádnou argumentaci, psychologický nátlak: ‘Nemáte žádnou šanci, umoříme vás hladem a žízní. Na co spoléháte? Na Hospodina? Žádný bůh nedokázal před námi ochránit svůj lid, ani váš to nedokáže.’ A volají to na jeruzalémské pěkně judsky, v jejich rodné řeči, aby jim dobře rozuměli. A v mnohém, co asyrští poslové říkali, měli pravdu. Byli vskutku velkými dobyvateli. Ale v jednom se přeci jen přepočítali. Hospodin byl pro ně jen národním bůžkem, jedním v dlouhé řadě. Sancherib neznal moc Hospodina, ale zakrátko ji měl poznat. Hospodin je víc, než národní bůžek. Je to Pán celého vesmíru, a ochránce svého lidu.

S ním je paže lidská, ale s námi je Hospodin. Má něco víc než jen ruce lidské. Máme otevřenou náruč našeho Spasitele, do které se můžeme ukrýt. Pán Ježíš pověděl: „*Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj Otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky*“ (J 10,27-29). Asyrský král reprezentuje ruce lidské. Byly to ruce po lidsku nesmírně mocné. Jeruzalém je však v ruce Boží, která je vždy mocnější. A tato ruka je otevřena i dnes každému z nás. Tak jako Judský lid nedokázal z Boží ruky vyrvat král Sancherib, tak Pán Ježíš slibuje, že nikdo nedokáže vyrvat nás z rukou jeho a jeho Otce.

Následuje finále. je to Boží finále. Judský lid nakonec nemusel ani pozvednout kopí. Stačí, aby Pán Bůh vyslal svého anděla a je po boji. Po boji, který vlastně ani nezačal, Sancherib, veliký dobyvatel, nakonec skončil také velmi žalostně. Zabili ho jeho vlastní synové, když vešel do chrámu svého božstva, ve které doufal.

Judský lid byl postaven tváří v tvář nerovnému boji, silnějšímu nepříteli. Nepřipadáme si tak někdy i my? Jako povzbuzení z dnešního příběhu nám zaznívá, že nemáme po boku je „ruce lidské“, lidské možnosti, ale ruku Boží. Čiňme to, co je na nás, a na Pánu Bohu nechme, aby dokonal (Ž 138,8). Jeho ruka je pevná a drží nás i ve chvílích, kdy nám to nepřijde, jak o tom svědčí i ap. Pavel: „*Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: ‘Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.’ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu*“ (Ř 8,35-39)

AMEN

18.3.07 M. Žemlička